

VEU DE L'EXILI
CATALÀ I REPUBLICÀ

Nº 21

12 de desembre de 1984

ANIVERSARIS

Segurament què, si ens fos possible furgar conscienciosament els arxius de la nostra història, serien més de dos els aniversaris que en aquest mes de desembre ens caldria glorificar; mancats, doncs, de tota font d'informació ens limitarem als dos més recents que la nostra ment veté amb constant emoció, si més no pel simbolisme que ambdós tenen dels ideals de republicanisme i de llibertat.

54 anys s'han escaigut d'un luctuós 12 de desembre que dos màrtirs d'aquests ideals caigueren occis per les bales del piquet d'execució a les ordres del règim d'oprobri i vergonya al que el país estava sotmés de temps à; dos màrtirs que amb llur sacrifici foren els precursors de la República: els capitans de l'exèrcit GALÁN i GARCIA HERNÁNDEZ.

Deu dies abans, és a dir, el 2, però de desembre del 1974, era segada la vida d'un altre màrtir de la llibertat, el jove Llibertari Salvador Puig Antich, no per les d'un piquet d'execució, sino que executat a "garrote vil", per un altre règim igualment d'oprobri i vergonya que el país ha vingut sofrint d'ençà mig segle, puix que la pseudo-democràcia actual no és res més ni res menys que la continuació del sistema franquista, ja que amb enganyoses etiquetes se'ns dona gat per llebre.

Amnèsia...

Fenòmen físic, si es pot dir, del cos humà, degut, les més de les vegades a la vellesa. Aleshores és comprensible que el que hom deia, feia o pensava ahir, s'hagi esvaït avui. Ens fa pensar aixó el fet d'haver estat fullejant un document datant del 13 d'abril de l'any 1975 on s'hi fa menció mantes vegades de Republica, de Democràcia, de Nació i àdhuc d'Estat, tot en majúscules, parlant de la nostra terra i de llurs variats problemes, i que ara la mateixa persona que aleshores els expressà i exposà, els ha totalment oblidats, puix que en cura de les seves peregrinacions pels àmbits de l'estat espanyol en les que parla - potsar més del que caldria - no se'n fa mai esment. Serà manifesta senectut?

Aixó ens fa recordar un article del diari AVUI del 9/5/75 del professor Josep Poca i Gaya, el títol del qual és: "Calleu si us plau, honorable".

Umbres

En l'Espanya post-franquista i democratitzada es considera que l'anomenat "espai polític" no està ocupat completament. Si la dreta està evidentment representada per l'Alianza de Fraga i l'esquerra, segons tothom creu, pels "socialistes" de Felipe González, resta un espai polític intermediari i de "centre", que ningú representa. Hi ha pretendents a ocupar-lo. Així, el mes de novembre s'ha...

constituït a Madrid un anomenat "partit reformista democràtic" o PRD. El president n'és un tal Garrigues, "home de negocis", que sembla és conegut de l'època franquista. És interessant que el "número dos" d'aquest partit sigui Miquel Roca, del partit Convergència i Unió, que "governa" Catalunya. I es parla de que es produirà una federació d'aquest partit espanyol amb la CiU de Jordi Pujol.

Vet-aquí doncs que el catalanisme oficial es disposa a prendre una posició d'ajut clar a una formació espanyola dita de "centre".

Disposant Catalunya ja d'un socialisme sucursalista, supeditat als interessos de l'anomenat socialisme espanyol, ara el nacionalisme governamental serà també sucursalista i supeditat a un centre-dreta espanyol. Franco, després de mort, guanyarà encara una batalla sobre Catalunya.

Pretenent ocupar el mateix espai polític, però de "centre-esquerra", es constitueix a Madrid un partit republicà espanyol (ARDE o "Acción Republicana Democràtica Española") que aspira a arribar, per via electoral, al govern del país, ja que no "a la República".

Estant "legalitzat" aquest partit, o sigui reconeixent la "legitimitat" del règim sorgit de la derrota de les forces republicanes pel franquisme, nosaltres veiem una contradicció entre l'ocupació electoral de l'espai "centrista" i l'heretatge republicà, de la República del 31 i dels combats del 34 i del 36-39.

L'OTAN

Els socialistes de Felipe González havien fet unes promeses electorals al poble espanyol sobre l'entrada - o la sortida - a l'OTAN. Havien inclòs promès una consultació electoral, un referendun.

Es molt perillós consultar els espanyols sobre això o sobre allò. Recordem que l'altra monarquia va fer unes eleccions municipals i la monarquia les va perdre. Recordem què en resultà. No és prudent per Felipe González demanar als espanyols si estan disposats a participar a la propera guerra, la que l'imperialisme nordamericà i els seus aliats preparen. El poble espanyol podrà recordar que, a la darrera guerra, hi va participar, contra el seu grat i amb immensos sacrificis - els anys 36-39 - i que no se li ha reconegut, considerant-lo, encara avui dia, com un "vençut", malgrat que "els seus" varen vèncer.

Franco va "vendre" estratègicament el territori espanyol a l'imperialisme nordamericà. En resultaren tres bases militars americanes. Aquestes bases resulten, inclòs en temps de pau, perilloses. El menys que ocorreix és l'aparició, en el seu veinatge, de misterioses epidèmies, semblants a les que sofreixen els americans a casa seva. Ens referim a la misteriosa i nefasta "pneumonia tòxica", malaltia semblant a la "malaltia del legionari" i la "grip del porc", malalties humanes i americanes. Aquesta "pneumonia" molt ben dita "atípica", que afectà els

camperols de la Vella Castella aparegué prop de la base americana de Torrejón de Ardoz. Mai s'ha esbrinat el seu origen, pretesament tòxic.

Segons llegim ara en la premsa, en el debat que ha tingut lloc el 23 d'octubre en el Congrés, Felipe González ha dit que el referendun promès tindrà lloc el 1986 i que en ell el govern defensarà, sobre l'OTAN, l'estatu quo. A més hi ha promès que els acords militars amb els Estats Units serien revisats. I es mantindrà una disposició presa pel Parlament de "no-nuclearització" del territori espanyol. Però, no és el comble que tot això s'hagi de discutir?

Segons el "Monde" del 23 d'octubre "els sondatges mostren que, tant entre els militants del partit socialista com en l'opinió pública, els adversaris de l'aliança, que compten varis membres del govern, resten majoritaris", i que "serà més difícil de convèncer una opinió sensible, per raons històriques, a les tesis neutralistes i tradicionalment poc favorables als Estats Units".

Recordem també que la Constitució de la República espanyola del 1931 s'oposa a la guerra com mitjà de política estrangera.

Gibraltar

La Espanya de Franco, que aspirava al "Imperiò ha-cia Dios", reivindicava, com a territori que "li pertanyia", Gibraltar, el famós Penyal. Espanya va perdre aquest petit i estratègic territori el 1704 i pel tractat d'Utrecht de 1713.

Ara sembla que en virtut d'un protocol d'acord recent Espanya restablirà les comunicacions amb Gibraltar i que els dirigents britànics "reconeixen més o menys que Madrid podria plantejar la qüestió de la seva sobirania, sota la reserva de l'aprobació dels vint-i-set mil habitants de Gibraltar", que, naturalment, no volen no ésser britànics.

Com tots els règims feixistes, l'Espanya franquista feia de les reivindicacions territorials la clau de la seva política estrangera. Franco, com Hitler i com Mussolini, pretenia mobilitzar les poblacions amb la demagògia nacionalista.

Nosaltres, a propòsit de la guerra de les Malvines, ja ens havíem expressat sobre les conquestes territorials que poden pretendre portar a terme els règims feixistes. Mai no els donarem raó, tinguin les raons que tinguin.

El règim actual d'Espanya reivindica també Gibraltar. Si se'ns diu que aquest règim és democràtic, direm que la reivindicació de Gibraltar és una reivindicació de Franco post-mortem, com ho era la de la possessió del "Guernica" de Picasso.

Nosaltres, naturalment, estem contra les reivindicacions territorials post-franquistes, siguin quines siguin les raons invocades.

Molts nacionalistes catalans creuen que si el tractat

d'Utrecht fos anulat, podrien ells reivindicar per Catalunya el Rosselló, avui dia territori de la República francesa. Els direm que estant avui dia Catalunya - que ells anomenen "el Principat" - sota el domini de l'Espanya post-franquista, llur reivindicació equival a voler incorporar al Rosselló a aquesta Espanya. Naturalment, nosaltres, siguin quines siguin les raons invocades, estem contra aquesta noció d'expansió o conquesta territorial. Per nosaltres, la unificació dels Països catalans, que no rebutgem, està lligada al combat antifranquista. Res d'"Imperio hacia Dios".

Els militars franquistes s'espressen

El nucli fort - no sabem si és residual - del franquisme, o sigui els militars, aprofita totes les ocasions per expressar públicament, no sols la seva opinió, sinó la seva voluntat. I el govern, sigui dretà o sigui socialista, i encara més si és socialista, sap que té d'obeir. Llegim en la premsa ("Le Monde" del 2 de novembre, que el tinent-general Álvarez, de la regió de Saragossa, diu que els USA no els permeten portar a terme les possibles petites guerres que voldrien. Així ha succeït quan la "marxa verda" dels marroquins sobre la regió del Sahara. I així succeiria si "Espanya" volgués defensar les ciutats de Ceuta i Melilla contra el Marroc, amic, també, dels USA. El "Monde" diu: "El govern socialista (espanyol) sap que no pot permetre's d'ésser acusat de feblesa per les forces armades sobre la qüestió de Ceuta i Melilla".

I els pobles d'Espanya? I Catalunya? Catalunya va "donar la seva opinió", ja, quan la "setmana tràgica" del 1909, quan Francisco Ferrer i Guardia va ésser afusellat per la reacció clerical.

Quan és que el poble espanyol donarà la seva opinió i reivindicarà la seva sobirania?

Aquesta Espanya, ex i encara franquista, sota la tutela d'un exèrcit que va fer una guerra oberta al seu poble, avui dia "protegida" pels USA, no és pas un país independent. I a aquest exèrcit li resta com a obertura, apart el fer la guerra pel compte del "protector USA", la "guerra civil", la guerra al seu poble. En el cas...

Presentat per : Agustí Clariana - Lió
Joaquim Vinyes - Décines
França